

Дълго се ваяха и двамата въ дупката, додѣто капнаго отъ умора, Рашко не прошепна:

— А бе стига бѣ, човѣкъ, . . . пустни ме, . . . що си ме хваналъ? . . . Или за тебе цѣла нощъ съмъ копалъ? . . .

— А, ти ли си билъ, бе Рашко, — отвърна Койчо и го пусна.

Згпѣхтѣли седнаха единъ срѣщу другъ и дълго мълчаха. Най-сетнѣ Рашко проговори:

— Хайде и двамата да копаемъ, ама що намѣримъ ще дѣлимъ . . .

— Бива, — рече Койчо.

— Само запомни, — додаде Рашко. — вече ни дума да не се проговори . . .

Започнаха усиленѣ работа. Единиятъ копае, другиятъ изхвърля земята, камѣнитѣ . . . До срѣдъ нощъ копаха: налѣво, надѣсно, напрѣдъ — напусто . . . Грамади камѣни изхвърлиха, купове земя натрупаха — напраздно.

Изгрѣ луната. Зачу се жабешки концертъ . . . Има-приянитѣ безъ почивка, безъ дума да проговорятъ, ко-паеха. Намѣриха единъ, почти здравъ, зидъ заритъ въ земята. Койчо закрѣти отъ него съ копачѣ камѣтъ слѣдъ камѣкъ. Поднаха нѣколко и, ето, на лунната свѣтлина се лѣсна една лента и се струпони прѣдъ краката му.

— Ухъ, убилъ те Господъ, извика Койчо, отскочи и и махна съ копача.

Убита змия се загърчи прѣдъ него.

— Свърши се всичко, рече Рашко, плюна отъ гнѣвъ и седна . . .

— Защо? — Запита Койчо!

— Защо, защото си магѣре, защо проговори? . . .

— Ехъ, да ме вземе дявола макаръ, ако се досѣтихъ!

— А, ето, сега и дявола спомена. . . Свърши се всичко, . . . свърши . . . Язкъ за труда!